

א) תוספת פ"ה הי"ח
שם קמו: ומתום ע"א.
ב) לעיל א' (ד, ג) לעיל מה:
ע"א. (ד) לעיל פט. ו"ט.
ה) דף כ"ג. ו) ע"ב.
ז) ע"י רש"י על פד'.
ח) לקמן צב ר"ע"א.
ט) דף פ"ט. י) ע"י תוס'
לקמן דף צ"ט: ד"ה לא
ס' לפניו יצא אבל
נמצא בספר ראה ס' נד.

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה אמר וכו'
והשתא נראה שכתב
שמואל: (ב) ד"ה ושמאל
וכו' אמר ר"י דהמס'
לקלוט. ג"כ ע"ל דף טז
ג"ד"ה לא יעמוד:

גליון הש"ס

גמ' אמר לו אין שבת
האבנה ראה. ע"י
מג"א ס' זו ס"ק ח:

הגהות וצינונים

א) בבב"א ודפ"ר נוסף
פ"ד וכמו שהוא לפנינו
במרווח: (ב) כתי'
שמות: [ג] כדתיא
בבב"א לקמן [ע"ב]
(ד) רבינו יהודה וקצת
כתי': [ד] בדפוס
שלא נדפדף: "יש לו
חלק בה שפתא הבית
פתוח בה" וכו'
ברש"י על הר"ף:
[ה] ש' הוסיף ובקראת
ל' קרפ"ה (דפ"ר): [ו] יש
להוסיף לחצר ומחצר
לקרפ"ה (דפ"ר): [ז] ועל
רב יהודה אמר שמואל
(גליון): [ח] בבית
הרא"ש נוסף דבר זה:

ליקוטי רש"י

קרפיפות רשות
ל' צעצעון. אס' י' יוסר
מפת סתם (ד')
מטלטלין מה ליה חוץ'
ואל בית סתמים
מטלטלין עליו נמור אבל
מן לתירות לא ללא מני
לתירות תליות רשות
סתמות וקרפ"ה רש"י
ל' ע"ל פ"ט. דיינו מע"ין
וכו'. ר"ש לעמיה דלמר
עירובין אחד גגות אחד
תליות ואי קרפיפות
של עולם הרב (שבת)
קמו: ה"לכה כר"ש.
הסתירות מולין מן לו
גלא עירובי והוא שא"א
עירובי. בני התירות כל
אחת לעמיה וסבור
להוציא מן הבית לתוך
דכיון דלא תניחין כלי
הבית תוך ליה למיגור
אי מתקן ליה ששנתו
תחת לתורה אחי
לאפוקי מני כלים ששנתו
בית והוא מתוך
לתוך תורה (ל' ע"ד).
מני עם התירות דלא
שכימי מאני דמיני תחת
שבת קלא. ש"ש
הצירות. זו אכל זו.
ושתוחות צ"ה ר"ד. דכל
אחת רשות לעמיה ואין
לן דמיני הנהגו זו על זו
דאי הו' להו' זו לפניו מו'
אסריה עמימיא תליותו

כל גגות פרק תשיעי עירובין

וקרפיפות רשות ל' צעצעון. ואפילו הן של
האומר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דלוי רשות
מתחלקת מחמת שינוי צעלים אלא צמים לחודייהו מפני שהם תליות
לדירה דמה לי גגין ומה לי תליות ומה לי קרפיפות אבל מנגג לתוך
ומנג לקרפ"ה לר"מ לא ואפילו של אש

אחד כדאמרין גזירה משום חל צרה"ר
וכ"ש כשהן של שנים ומחצר לקרפ"ה
נמי לא דשמעינן להו לרצנן לקמן
צרייתא דאסור לטלטל מחצר לקרפ"ה
ור"מ לא שמעינן ליה דלפ"ה עלייהו
להקל אלא בחוק רשות הגגות הואיל
ושמן שיה אצל צרפיות התליות
בשמן לא שמעינן ליה דמיקל לדוקא
קאמר ר"מ גגות דשמשישתן שיה וכן
תליות וכן קרפיפות ואפילו הן של
שנים דבשינוי צעלים לא מיתסרי
אלא צמים לר"מ וגגין לרצנן אבל
בחוק תשמיש ושינוי שם הרשות
קפיד הלכך מחצר לקרפ"ה אסור
ואפילו הוא שלו ואינו יותר מצמת
קאמיס דעל כרחק הנה קרפיפות
בשאר יתירים על בית קאמיס קאמר
דאי ציתירי צהא לימא רבי שמעון
מטלטלין הא כרמליה היא וליכא מאן
דפליג דמחצר המשך גמרי ועוד

צדיא אמרינן צלהי עושין פסין
דלוגתא דר"ש ורצנן בקרפ"ה בית
קאמיס היא ואפילו וכן בקרפ"ה בית
אש אחד אסרי רצנן דקאמר' המס'
קרפ"ה יותר מצמת קאמיס שהוקף
לדירה מרע רצו רצו הרי הוא כגנה כו'
ואמר רב הונא צריה דרבי יהושע כו'
וכי דייקת צה שמעינן צ' מינה דלא שרי
ר"ש אלא בקרפ"ה בית קאמיס ורצנן
אסרי אע"ג דלחא גצרה הוא: דדברי
הבב"א. ללא גזרו משום תל גגין
ותליות רשות אחת הן לא שיעטל
מנגג לנגג אס חלוקין צעליהן משום
דגגין לרצנן כצמים משוי לכו על ידי
חלוק שלמטה אבל מחצר של רציס
לחצר של רציס מטלטלין ומנגג לחצר

דריס מטלטלין ואע"ג דגג רשותא
לדיה וחצר דגגותפתות כדתינא צרייתא
לקמן הואיל ונתן ששמיס שאינו תדיר
הוא לא הו' ממש צמים ומטלטל ממנו
לחצר: קרפיפות רשות אחת. ואפילו
הן של שנים דכל רשות ששמו שיה
מוטר לו חוץ מן הגגין אבל מחצר
לקרפ"ה אפילו דחד גצרה אסרי ולא
דמי לנגג וחצר דתשמיסיה דגג שיה
לחצר הוא והכי שמיע ליה לרב יהודה
ומתמתין דייק לה מקאמר ר"ש

כולן רשות אחת מכלל דרצנן לאו חדא רשותא משוי לכו חדא רשותא אחת הן וחצר ומחצר דמו ומדוקיא לדיה דלא חנה צה קרפ"ה ומצי מוקמינן לה כרצנן דאי ר"ש אפילו קרפ"ה נמי מיתמרי
צדי חצר ואי ר"מ גג וחצר לא מיתמרו דהא צדיא אסר צמתני מנמוך לגבוה: דדברי ר"ש בוא"ן רשות אחת. ללא תימא האי דא"ר
שמעון אחד גגות ואחד תליות ואחד קרפיפות כל חדא וחדא רשותא צנפיה נפשיה משוי לה גגין לעמין ותליות לעמין וקרפיפות לעמין
דא סברה לר"מ אית ליה אצל ר"ש כוליה חדא רשותא משוי לכו הכי שמיע ליה לרב יהודה וצרייתא מקייע ליה דתינא כותמיה לקמן
היינו מעלין שמו אולונטיא מנגג לנגג ומנגג לחצר ומחצר רשף: תניא כוותיה דרב. דלמר לעיל (פ"ט). צננן השוק לרצנן דלוי
מטלטלין זו אצל צ' דאסרי אהדדי ולא תמרינן גוד אסיק צמתילות שאין קרפ"ה. רשות אחת. ומטלטלין מזה לזה: ואם מטלטלין
וההוריד. כי א"ל כ' לטעמיה דגזר משום תל: מותר ב' ב' בחצר. א"פ"ש שלא עירבה וכו' לשאר תליות: רשות אחת. רשות אחת. ואין מטלטלין
מזה לזה אפילו בחוץ ד': ואין ב' ב' בחצר. אפילו בנג עמנו: תניא כוותיה דרב יהודה. אליצא דר"ש: שמו. לכוך צו: אולונטיא. להסתפג
זה: מנגג לנגג ומנגג לחצר ומחצר לקרפ"ה ומחצר לקרפ"ה כוליה גרסינן: והוא שא"א עירובי. בני התליות כל אחת לעמיה דהשתא לא שכימי
כלי הצמים בחצר וליכא למיגור אי שרית להוציא כלים ששנתו צו להכניסן לתחתיה אחי לאפוקי נמי לה כלי הצמת: אב"א עירובי. כל
חצר לעמיה ולא עירובי צ' התליות יחד אסור לטלטל מו' לזו אפילו כלי החצר דכיון דשכימי מאני דצמים בחצר גזרינן דילמא אחי
לאפוקי מאני דצמים שחצר זו לחצר זו ור"ש מודה צה דקמני אצל לא לכלים ששנתו בחוץ הצמת: מי לתשך לא גרסינן: היינו דמישכחת ד'ה
מאני דבתים בחצר. דליצטרך לנימני אצל לא לכלים ששנתו בחוץ הצמת: בבב"א וסודרא. ששנתו בחוץ והואילן לחצר דרך מלגס:

צ"א

אמר רב הלכה כר"ש והוא שא"א עירובי. אין לפרש דר"ש אין
מתקן צין עירובי ולא עירובי ורצ צלא עירובי סבר ליה
כותמיה דא"ר צקמון דפרקי רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו צ'
כלים בחצר אחת זה אסור וזה מותר לרצ נמי מיקשי אליצא דר"ש

ורצ שעת נמי דפרקי לרצ אלא אי
אמרת בשלא עירובי היכי משכחת
מאני דצמים בחצר הא רצ נמי מודה
והצירות רשות אחת קרפיפות רשות אחת
הן לדברי רבי שמעון כולן רשות אחת הן
תניא כוותיה דרב תניא כוותיה דרב יהודה
תניא כוותיה דרב כל גגות
העיר רשות אחת הן.
ואסור להלכות ולהוריד
מגג לחצר ומחצר לגג.
לכאן ששנתו בחצר
מותר לטלטל בכל החצר
לכלים ששנתו בגגין מותר
לטלטל בכל הגגין ובלבד
שלא יהי' גזר גבוה י'
תפוס או נמוך ג' טפחים
הכ"א כל אחד ואחד
רשות לעצמו. ואין
מטלטלין בו אלא כו'
אמות. תניא כרב יהודה.
א"ר כשהיינו למדין תורה
אצל ר' שמעון בתקוע
היינו מעלין לו שמן
ואולונטיא מחצר לגג ומנג
לקרפ"ה דבריה פשוטי
הן: פיסקא ר' שמעון
אומר אחד גגות כו'
אמר רב יהודה הלכה כו'
שמעון והוא שלא עירובי
בחצרות אבל עירובי
בחצרות חיישינן דלמא
אחי לאפוקי מני דשבתו
בבתים לחצר ואחי
לטלטלין מן החצר לגגין
לקרפיפות. ושמואל ור'
יוחנן תרתייהו שיון בין
עירובי ובין לא עירובי
הלכתא כו' שמעון
אמר ר' יהודה עליוהו אי
בשיעור ואפיקו מני
דבתים לחצר יאמרו כו'
כלים בחצר אחד והני מני
דקנו שביניה חצרו שרו
הבני מני דקנו שביניה
אחי עירובי והני מני
דקנו שביניה חצרו שרו
גזר דתנן א"ר שמעון
לבי"ח לגי חצרות
שפתוחות זו לזו כו' עד
הכא נמי לא גזר דלמא
אחי לאפוקי מני דבתים
לחצר. מתיב רב ששת
ר' שמעון אמר אחד
גגות כו' ואי אמר בשלא
עירובי אי לא עירובי מני
דבתים לחצר היכי
משכחת להו ופרקי רב
ששת אליבא דרב לעולם
בשלא עירובי והני מני
דקנו שביניה חצרו שרו
משתכחי חצרו היכי
משכחת לה כיון כותמיה
וסודרא דאינן כלי מלבוש
ולכשם בבית וצא בחצר
ונדפסן לו ופשט אותם
מעליו ונשארו בחצר.
וכהאי וביצא בהן תנן
לא לכלים ששבתו בחוץ
הבית

שמואל צמינן צהורק (ד' ע"ג):
לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי
גשמים צגו של חצירו אומר ר"י
דהמס לקלוט (צ) ולהליך לביתו קאמר
דכמו דאסור לטלטל כלים ששנתו
צבית לחצר ולנגג שלא עירובי אפילו
לר"ש כן אסור לנגג וחצר צבית
ודוקא מנגו של חצירו אצל מנג של
עמנו יכול לקלוט ולהליך לביתו
ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל
לעמיה דלמר לעיל ג' גוד אסיק
פירש דקין ארצ כלומר מי הגיד ק"ל
שאתה מתקן צמיהם אינו כן אלא צין
עירובי וצין לא עירובי ואית דגרסי
מלתשך צמיהם אחת ומפרשי שולד
מלתשך [כדלמא צימא פ"ג]:

צמיהם מקומות ר"מ נמי גרס ליה
ומפרש מי השמיך הלכה כר"ש צין
עירובי וצין לא עירובי ורבינו שמואל
פירש דקין ארצ כלומר מי הגיד ק"ל
שאתה מתקן צמיהם אינו כן אלא צין
עירובי וצין לא עירובי ואית דגרסי
מלתשך צמיהם אחת ומפרשי שולד
מלתשך [כדלמא צימא פ"ג]:

צמיהם מקומות ר"מ נמי גרס ליה
ומפרש מי השמיך הלכה כר"ש צין
עירובי וצין לא עירובי ורבינו שמואל
פירש דקין ארצ כלומר מי הגיד ק"ל
שאתה מתקן צמיהם אינו כן אלא צין
עירובי וצין לא עירובי ואית דגרסי
מלתשך צמיהם אחת ומפרשי שולד
מלתשך [כדלמא צימא פ"ג]:

ד א מ"י פ"ג מהלכות
עירובין הלכה י' סג
עשה א' עור' ש"ס א"ת ק"י
שעב סעף א':

רבינו חננאל

וקרפיפות רשות לעצמן
לדברי חכמים גגין רשות
לעצמן וחצרות רשות
לעצמן וקרפיפות רשות
לעצמן. לדברי ר' שמעון
רשות אחת הן. תניא
כוותיה דרב כל גגות
העיר רשות אחת הן.
ואסור להלכות ולהוריד
מגג לחצר ומחצר לגג.
לכאן ששנתו בחצר
מותר לטלטל בכל החצר
לכלים ששנתו בגגין מותר
לטלטל בכל הגגין ובלבד
שלא יהי' גזר גבוה י'
תפוס או נמוך ג' טפחים
הכ"א כל אחד ואחד
רשות לעצמו. ואין
מטלטלין בו אלא כו'
אמות. תניא כרב יהודה.
א"ר כשהיינו למדין תורה
אצל ר' שמעון בתקוע
היינו מעלין לו שמן
ואולונטיא מחצר לגג ומנג
לקרפ"ה דבריה פשוטי
הן: פיסקא ר' שמעון
אומר אחד גגות כו'
אמר רב יהודה הלכה כו'
שמעון והוא שלא עירובי
בחצרות אבל עירובי
בחצרות חיישינן דלמא
אחי לאפוקי מני דשבתו
בבתים לחצר ואחי
לטלטלין מן החצר לגגין
לקרפיפות. ושמואל ור'
יוחנן תרתייהו שיון בין
עירובי ובין לא עירובי
הלכתא כו' שמעון
אמר ר' יהודה עליוהו אי
בשיעור ואפיקו מני
דבתים לחצר יאמרו כו'
כלים בחצר אחד והני מני
דקנו שביניה חצרו שרו
הבני מני דקנו שביניה
אחי עירובי והני מני
דקנו שביניה חצרו שרו
גזר דתנן א"ר שמעון
לבי"ח לגי חצרות
שפתוחות זו לזו כו' עד
הכא נמי לא גזר דלמא
אחי לאפוקי מני דבתים
לחצר. מתיב רב ששת
ר' שמעון אמר אחד
גגות כו' ואי אמר בשלא
עירובי אי לא עירובי מני
דבתים לחצר היכי
משכחת להו ופרקי רב
ששת אליבא דרב לעולם
בשלא עירובי והני מני
דקנו שביניה חצרו שרו
משתכחי חצרו היכי
משכחת לה כיון כותמיה
וסודרא דאינן כלי מלבוש
ולכשם בבית וצא בחצר
ונדפסן לו ופשט אותם
מעליו ונשארו בחצר.
וכהאי וביצא בהן תנן
לא לכלים ששבתו בחוץ
הבית

שמואל צמינן צהורק (ד' ע"ג):
לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי
גשמים צגו של חצירו אומר ר"י
דהמס לקלוט (צ) ולהליך לביתו קאמר
דכמו דאסור לטלטל כלים ששנתו
צבית לחצר ולנגג שלא עירובי אפילו
לר"ש כן אסור לנגג וחצר צבית
ודוקא מנגו של חצירו אצל מנג של
עמנו יכול לקלוט ולהליך לביתו
ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל
לעמיה דלמר לעיל ג' גוד אסיק
פירש דקין ארצ כלומר מי הגיד ק"ל
שאתה מתקן צמיהם אינו כן אלא צין
עירובי וצין לא עירובי ואית דגרסי
מלתשך צמיהם אחת ומפרשי שולד
מלתשך [כדלמא צימא פ"ג]:

שמואל צמינן צהורק (ד' ע"ג):
לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי
גשמים צגו של חצירו אומר ר"י
דהמס לקלוט (צ) ולהליך לביתו קאמר
דכמו דאסור לטלטל כלים ששנתו
צבית לחצר ולנגג שלא עירובי אפילו
לר"ש כן אסור לנגג וחצר צבית
ודוקא מנגו של חצירו אצל מנג של
עמנו יכול לקלוט ולהליך לביתו
ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל
לעמיה דלמר לעיל ג' גוד אסיק
פירש דקין ארצ כלומר מי הגיד ק"ל
שאתה מתקן צמיהם אינו כן אלא צין
עירובי וצין לא עירובי ואית דגרסי
מלתשך צמיהם אחת ומפרשי שולד
מלתשך [כדלמא צימא פ"ג]:

שמואל צמינן צהורק (ד' ע"ג):
לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי
גשמים צגו של חצירו אומר ר"י
דהמס לקלוט (צ) ולהליך לביתו קאמר
דכמו דאסור לטלטל כלים ששנתו
צבית לחצר ולנגג שלא עירובי אפילו
לר"ש כן אסור לנגג וחצר צבית
ודוקא מנגו של חצירו אצל מנג של
עמנו יכול לקלוט ולהליך לביתו
ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל
לעמיה דלמר לעיל ג' גוד אסיק
פירש דקין ארצ כלומר מי הגיד ק"ל
שאתה מתקן צמיהם אינו כן אלא צין
עירובי וצין לא עירובי ואית דגרסי
מלתשך צמיהם אחת ומפרשי שולד
מלתשך [כדלמא צימא פ"ג]:

כל גגות פרק תשיעי עירובין

הבית ת"ש אנשי חצר
דאנשי מרפסת ששכחו
ולא עירבו כל שגבוה י"ט
למרפסת פחות מליב
להוציא ב"א בומן שהיו
של רבים ועירבו אלו
לעצמן ואלו לעצמן או
שהיו של יחידים שאין
צריכין לערב אבל אם
היו של רבים ששכחו
ולא עירבו [גג] וחצר
ואכסדרה ומרפסת רשות
אחת. טעמא דלא עירבו
הוא דהן רשות אחת אבל
עירבו לא. קשיא
לשמואל ולר"י ויחנן
ופרקין הא ברייתא [רבנן]
היא כי קאמרין בין עירבו
בין לא עירבו לרי שמעון
קאמרין. ואמרין קיבא
נמי מרלא קתני מבין
(מבוי) וקורפן בהריהו
שי"מ לרבנן היא ולא
לר"ש דהא שמעינן ליה
לר"ש דמבוי וקורפן כג
וכמרפסת חשיב כדביעין
למירא לקמן. ת"ש
[חזקן] צדנות פתוחות
זו לזו ופתוחות למבוי
אסור להכניס ולהוציא
מחצר למבוי. א. ושנין
משה יתירא אצטריכא
ליה מהו דתימא כי פליג
ר' שמעון רובנן בשלא
עירבו אבל בשעירבו
מודה להו דאסור קמ"ל
משנה יתירא דאפילו
בשעירבו פליג עליהו
א"ל רבינא לרב אשי

חשק שלמה על ר"ח
(א) מ"י רצו אלו נראה דמי
אחרת היה לו נסוגים ונגס
משנה יתירא לר"ש אצטריכא
ו"י.

גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן. לרז לאוקי ממני
כתיב משתתפין (לעיל דף טז. טז.) לאותם הדברים במרפסת אחי
הכל שפיר דכשעירבו בני מרפסת לעצמן ובני חצר לעצמיה מאני
דבתיס צחצר ומאני דעליות במרפסת כשהסלע גבוה ה' הוי למרפסת
שהסלע שזה להן ולבני חצר אסור
להשתמש על הסלע אפילו כלים ששצמו
צחצר אטו כלים ששצמו צבית ופחות
מכאן אסורין לשניהם וכשלא עירבו
ללא שכימי מאני דבתיס דעליות סס
הוי מרפסת וחצר רשות אחת ואין
אוסרין זה על זה אבל לשמואל דקרי
מרפסת לבני עליות ומיירי כשהסלע
כנגד חלונות ומשתמשין סס בני
עליות דרך חלונות כשלא עירבו ומימיה^א
היאך משתמשין בפחות מ"י בני עליות
על הסלע כלים ששצמו בעליות דרך
חלונותיהן והלא אין חצר ומרפסת
רשות אחת אלא לכלים ששצמו צמון
ולא לכלים ששצמו צתוך הבית
ועליות וי"ל לשמואל דוקא ארישא
קאי דמיירי בגבוה עשרה הוא דמפליג
בין עירבו בין לא עירבו כדפרשין
לעיל אליבא דשמואל אבל סיפא
דקמני פחות מיכן לחצר דהוי דוקא
לחצר לשמואל מיירי ודאי בין עירבו
בני עליות לעצמן ובני חצר לעצמן בין
לא עירבו ובין הכי ובין הכי בני
חצר מותרין ובני עליות אסורין לשלול
מחלונותיהם: **ובלתי** ששבתו
בבצר מותר לצי"ט בבצר. פי' בכל
חצירות דלי צדנות חצר וחו לא אפילו
שצמו צבית נמי ומיירי לרז^ב כשלא
עירבו חצירות עם הבתים וקשיא
דא"כ היכי מייתי סיעתא צמון לרז
דאמר מצוי שלל נשתתפו בו אין
מטלטלין לא אלא גד' הא רז גופיה
לא אסר אלא כשעירבו צתים עם
החצירות אבל כשלא עירבו לא אסר
כדמוכח בצרק אס לא הבית (שם)
דף ק: ושדורה קשיא מינה לרז
דבבא^ג לא אסר רז ועוד דרז פסק
כר"ש^ד והכא קאמר דר"ש מחיר וי"ל
דמייתי שפיר דכמו שעירבו לרז אליבא

דר"ש אין מטלטלין צו אלא גד' וטעמא כדמפרש סס רש"י משום
דכשעירבו אסור לטלטל מחצר למצוי אפילו כלים ששצמו צמוכה
אטו כלים ששצמו צבית ואין צמזוי שום תשמיש דמיה לברמליה
כיון דאין צו אלא ג' מחציות ולכן אין מטלטלין צו אלא גד' ה"ג
לרצנן אפילו צלל עירבו אין מטלטלין צו אלא גד' דאסרי לטלטל
מחצר לחצר למצוי דחצר ומצוי לדידהו לאו רשות אחת הן:
מהו דתימא כי פליגי רבנן עליה דר"ש היבא דעירבו. ואסור
לטלטל מחצר למצוי משום דשכימי מאני דבתיס צחצר ומייהו
מחצר לחצר לא אסרי אע"ג דעירבו דאין תשמיש דחצר זה רגילין
צחצר אחרת אבל רגילות הוא להוציא מחצר למצוי ואע"ג דרבנן דשלל
חצירות (לעיל מה:) גזרו וגם צברייתא דגג וחצר אכסדרה ומרפסת
אמרין דוקא לא עירבו הא עירבו גורין שמה צבית דהכא אינם
רבנן דהתם וצנחו הכי צ"ל כן דצפרק מי שהוציאו (לעיל דף טז. טז.)
אמר דתנא דפליג ארבי שמעון היינו ר' יהודה וצברייתא המסיעה
לרז יהודה^ה אית ליה לרז יהודה דגג וקורפן רשות אחת ולרבנן
דהכא אית להו^ו קמשמע לן דללא עירבו פליגי וטעמא דאסור
מחצר למצוי דהוי מצוי כמו קורפן דלא הוי רשות אחת עם החצר:
והא

תנא ליה אסור להכניס ולהוציא מן החצר למצוי: מהו דתימא. הא דתנא רישא אסור בעירבו לעצמן קאסרי רצנן ומשום כלי צתים והאי דקתני
לא עירבו לא נשתתפו הוא: אבא^ז לא עירבו לעצמן אימא בודו. אשמעינן משנה יתירה דעל כרחק חדא לעירבו וחדא ללא עירבו ואפילו הכי אסור:

אנשי מרפסת. לזירי עליות הרצה פתוחין לה: ולא עירבו. בני
חצר עם בני מרפסת אבל עירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן ובני מרפסת
אין אסורים על בני חצר אע"פ שירדן לה צוקלם ודריסת רגלם עליה
לר"ה^ח דלמרינן לעיל צפ' כ"ד מערבין (דף טז. טז.) קולס תורת פתח
עליו ותורת מחילה עליו והכל להקל

והכא אמרינן תורת מחילה עליו: ב"ל
שגבוה ה' פזחיים. כגון עמוד או
תל: למרפסת. מותר להשתמש צו
ולחצר אסור דה"ל לזה צפתח ולה
צריקה ובמזכה למרפסת צתוך ד'
עסקין וכדמוקמא לה צפירקין דלעיל
(דף טז. טז.): פחות מבאן אצטר. כלומר
אף לחצר ושניהן אסורים צו והכי
אוקמינן התם: ב"א. דמתלקין
רשות חצר ומרפסת דלא משתרו צבדי
הדדי: בומן שהיו אלו ודירין הרצה
שדירין הרצה צחצר ודירין הרצה
צמרפסת: ועירבו אלו לעצמן ואלו
לעצמן. דהשתא מפקי בני חצר מאני
דבתיס לחצרין ובני עליות מאני
דעליות למרפסת ואי שרית ליה כלים
ששצמו צחצר לטלטל במרפסת אחי
לטלטל צה נמי כלי הבית: או שהיו
ש"י יחידים. שאין צחצר אלא צית
חדא ואין במרפסת אלא עלייה אחת:
שאינן צריכין לערב. לעצמן והשתא
שכימי מאני דבית צחצר ומאני
דעליות במרפסת דליכא דליקר עלייהו
הלכך גזרו צה רצנן דלא לישתרו
צבדי הדדי גזרה משום מאני דבתיס:
ושכחו ולא עירבו. לעצמן דלא שכימי
מאני דבתיס צחצר ומאני דעליות
במרפסת: כולן רשות אחת הן.
לכלים ששצמו צמוכס מאן שמעת
ליה הא עירבו ר"ש וקאמר עירבו
לא: רבנן דיא. דמודו צגגין ותצירות
דרשות אחת הן ואיננו ודאי לא שרי
היכא דעירבו דגזרי כדלמרינן בצרק
מי שהוציאו (לעיל מה. טז.) גב ג' חצרות
הפתוחות זו לזו דפליגי אדר"ש ואמרנו
שלשמן אסורין דגזרי דילמא אחי
לאפוקי מאני דבתיס דחילונה
שצמלמנעית לחילונה חצרתה אבל ר"ש

לא גזר: ד"א קתני. גג וחצר ואכסדרה ומרפסת וקורפן ומצוי דאי
ר"ש כולוהו חדא רשותא ניהו: אסור להוציא מן החצר למבוי. כרצנן
דאסרי צמזוי כקורפן: במבוי אסור. ולקמן מפרש קס"ד השתא
דאפילו כלים ששצמו צמוכס אסור לטלטולי ציה דכרמלית משוי ליה כל
זמן שלא נשתתפו צו: ור"ש מותר. אף להוציא כלי חצר למצוי: ב"ל
ובן שהן ש"י רבים. קס"ד דה"ק הואיל וצכולן יש דירין הרצה ושכחו
ולא עירבו לעצמן כיון דהשתא לא שכימי כלי הבתים צחצירות כולן
מותרים זה עם זה: לא עירבו חצירות בהדדי. וכל חצר עירבה לעצמה
והאי כל זמן שהן של רבים דאמר לאו טעמא דליתירא הוא אלא רשותא
הוא ואע"ג^ט דלא עירבו חצירות צהדדי וכל חצר עירבה לעצמה וכל חדא
אית צה דירין טובא ומאני דבתיס לחצר ואיכא למיגזר דאידי
דאושא דירין לא מוזחרי שפיר מפקי מאני דבתיס לחצר דליתירא
אפי"ה לא גזר: והא לא עירבו. לגמרי משמע: מאי לא עירבו.
דמשמע לגמרי אשיתוף דמצוי קאי ובעירוב דחצירות לא איירי מידי דלא
איכפת ליה צה צין עירבה כל אחת לעצמה צין לא עירבו קאמר
דמותריס צמזוי צלל שיתוף: ואמרי ליה רבנן לא. צגג וחצר ואכסדרה
ומרפסת מודיען לך אבל צקורפן וצמזוי לא: הא דר' זירא צפ' ר"א
דמילה (ק:): אימא ולמבוי אסור. להוציא כלי החצר: היינו רישא. הא
תנא ליה אסור להכניס ולהוציא מן החצר למצוי: מהו דתימא. הא דתנא רישא אסור בעירבו לעצמן קאסרי רצנן ומשום כלי צתים והאי דקתני
לא עירבו לא נשתתפו הוא: אבא^ז לא עירבו לעצמן אימא בודו. אשמעינן משנה יתירה דעל כרחק חדא לעירבו וחדא ללא עירבו ואפילו הכי אסור:

(א) חוספתא פי' ה"ד
לעיל פג. (ב) שם דף קל.
(א) לעיל עמוד א.

ליקוטי רש"י

אנשי חצר ואנשי
מרפסת כו'. מרפסת
ארוכה היא והרצה פתח
עליות פתוחין לה וכולן
יוצאין צוקלם אחד לחצר
וממנה לרשות רבים
ואע"פ כ' אין אסורין הואיל
וגבוה מרפסת עשרה שלא
הלכו צוקלם אלא להקל
ואמרינן תורת מחילה עליו
ואין אסורין כדלמרינן
כ"ל מערבין (לעיל דף
טז. טז.) קולס תורת פתח
עליו ותורת מחילה עליו
והכל להקל ומכל מקום
שני רשות הן ואין
מותרין מזה לזה. כ"ל
שגבוה עשרה. אס יס
צחצר חל או עמוד גבוה
עשרה פתח למרפסת
רשות מרפסת שולטת צו
ומשתמשין הן צו אבל לא
צני חצר (לעיל פג. טז.).
אכסדרה. פרוזדור
שלפני בתים (יבא יא. טז.)
לני הבית ופתוחין צו
חלונות ודקן אכסדרה
נכנסים לבית (ירוש' ב"ב
קמ"ד.) מסדורין (ע"פ
שופטים ג. כג.).

הגהות וצינונים

(א) או שהיו של (ד'
ויצריאה רפ"ח): צ אין
מטלטלין צו אלא (ד'
ויצריאה רפ"ח): א צ"ל
דאע"ג (בארות המים:
וכ"ה בדפוס שאלוניקי):
[ו] ישם איתא רב
הונא (גליון: ה) דר"א
תיבא. ולפינו הוגה
ע"פ מהרש"ל אבל נראה
שהוא ט"ס בחכמת
שלמה (והבנתו שם
להגיה תיבת "היאך"):
[ו] לרש"ש נראה להגיה
"לרבנן" עיי' ש"י [ו] הס"ד
ואח"כ מה"ד קמ"ל
כצ"ל. רש"י (גליון):